

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХОДОЗНАВСТВА

Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота

Корейської філології

на тему:

СПЕЦИФІКА ЦЕНТРАЛЬНО-КОРЕЙСЬКОГО ДІАЛЕКТУ

Студентки групи Кор 27-21

Факультету східної і словянської філології

Денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова і література та переклад,

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

Літератури (переклад включно)

Перша – корейська

Драновської Соломії Петрівни

Науковий керівник:

Євенко Дар'я Сергіївна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ЗМІСТ.....	2
ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ДІАЛЕКТОЛОГІЯ ЯК РОЗДІЛ ЛІНГВІСТИКИ	6
1.1 Історичне походження корейської мови	6
1.2. Загальна теорія діалектів.....	7
1.3 Поняття «говірка», «наріччя».....	12
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1	15
РОЗДІЛ 2. ДІАЛЕКТОЛОГІЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ	16
2.1 Класифікація діалектів корейської мови	16
2.2 Фонетичний та граматичний аналіз центрально – корейського діалекту.	20
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	25
ВИСНОВОК	26
АНОТАЦІЯ.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	33

ВСТУП

Дану курсову роботу було присвячено для вивчення центрально-корейського діалекту. Вивчення діалектів є одним із головних аспектів у розумінні культури країни та її історії.

Робота здійснена на працях Сінпєя Огури, Коно Рокуро, Кім Бьон Чже, Кім Йон Хвана та інших. Наука, яка допомогла у вивчаєнні явища діалектів називається — Діалектологія.

Діалектологія (від гр. *διάλεκτος* — наріччя, говір, та *λέγω* — слово, вчення) — це розділ мовознавства, що вивчає діалекти, діалектну мову, її просторову та територіальну диференціацію, історію формування. Діалектичні явища вивчаються в їх сучасному стані (описова діалектологія), в історичній перспективі (історична діалектологія) та за допомогою картографії (лінгвістична географія) для дослідження їх регіонального поширення [5, с: 609].

Описові або синхронні діалекти стосуються вивчення регіональних діалектів певної мови в певному хронологічному відрізку епохи сучасного дослідника, але також можливі діалектологічні дослідження описового характеру в більш давні епохи (наприклад, опис конкретної мови). Історична діалектологія - це вивчення діалектичних мов і розвитку регіональних діалектів. Вона тісно переплетена з історією мов, особливо багатовікових граматик, і є частиною невід'ємного компонента у вивченні певної мови [26].

Відомо, що діалектологія є відносно новою дисципліною у вивченні, і нею було розроблено різні методи для вивчення діалектів. У світі налічується 7000 мов, і кожна з них може мати по 5 чи 10 діалектів, і докладне вивчення є актуальним завданням для лінгвістів та лінгвістики в цілому.

Діалекти створюються під впливом багатьох факторів, таких як міграція, природні перешкоди. Коли зростає потреба в міграції, через природні явища

такі як: (гори, ріки і тд.) це стає неможливою перешкодою в пересуванні (але слід зазначити, це було у старі часи, зараз все трохи простіше), тому через скупчення населення, утворювались «регіональні діалекти». Також виникають «соціальні діалекти», коли формується так званий «шляхетний клас», центром якого був наприклад, король, і як наслідок формуються різні соціальні класи відповідно до їхніх занять.

Кожна існуюча мова має низку соціальних та регіональних діалектів, акцентів, які звісно є засобами для спілкування між людьми.

У корейській мові, існує сім основних діалектів, які можна розділити на безліч менших діалектів або регіональних діалектів. Це такі діалекти, як наприклад, діалект 경기도(провінція Кьонгі, провінція Республіки Корея,також відома, як столична адміністративна одиниця стародавньої Кореї).

Корейська діалектологія вивчає діалекти, які поширені на всьому півострові Корея, і діалектні явища Північної та Південної Кореї, не розглядаються, як окремі дослідження. Звісно, загальні труднощі у вивченні діалектів у наш час мають низку проблем, а саме політичних, історичних, та географічних. Попри це, діалектне явище двох країн вивчається з точки зору цілісності корейської мови. У даній роботі, детальний огляд, буде здійснений над центральним діалектом Південної Кореї.

Наростаюча **актуальність** вивчення центрально-корейського діалекту та його вплив на соціальне життя в громадському середовищі у наш час має поширення у зростанні інтересів, щодо корейської мови. Не тільки лінгвісти мають зацікавленість у корейській мові, але й у звичайних людей також з'являється інтерес, і це дає зрозуміти, що вивчення діалектів необхідно. Та це не тільки допомагає зрозуміти краще мову, а й також більше поринути в історію Кореї та її мовних особливостей.

Мета дослідження — визначення особливостей функціонування центрального діалекту корейської мови.

Для досягнення даної мети варто вирішити наступні **завдання**:

- 1) визначити історію походження корейської мови;
- 2) дослідити загальну теорію діалектів;
- 3) визначити значення понять «говірка», «наріччя»;
- 4) проаналізувати класифікацію діалектів корейської мови;
- 5) виконати фонетичний та граматичний аналіз центрально — корейського діалекту.

Об'єкт дослідження — діалектологія корейської мови.

Предмет дослідження — фонетичні та граматичні характеристики функціонування центрально-корейського діалекту.

Наукова новизна даної роботи складається з вивчення центрального діалекту та його впливу на суспільно-політичне життя публічного простору, та більш детального розгляду центрального діалекту корейської мови.

Методи дослідження — метод порівняльного аналізу; застосований при визначенні різниці піддіалектів центрально-корейського діалекту, описовий метод дослідження; застосований при описі піддіалектів центрально-корейського діалекту.

Структура роботи. Робота складається із 34 сторінок: вступу, двох розділів, висновків, анотації, списку використаної літератури.

РОЗДІЛ 1. ДІАЛЕКТОЛОГІЯ ЯК РОЗДІЛ ЛІНГВІСТИКИ

У даному розділі буде розглянуто історичне походження корейської мови, ми зможемо дізнатися до якої гілки відносять дану мову, та хто саме дав початок розростання мови, і головне хто був засновником першого алфавіту. Наступне, що ми здійснимо, це краще зрозуміємо загальну теорію діалектів. Зможемо вивчити, визначення діалекту, та його різні типи. Розглянемо деякі типи сленгу у Кореї, та вивчимо різницю між наріччям та говіркою.

1.1 Історичне походження корейської мови

Вивчення діалектів будь-якої мови потребує спершу вивчення та повне розуміння, утворення мови. А для того щоб краще знати і розуміти мову, потрібно вивчити історію походження. Корейська мова — це одна з Північно-Східних мов Азії, також її називають 구고 [Куго]. Насправді повне походження мови невідоме. Більшість досліджень лінгвістів зупиняється на тому, що це ізольована мова, яка має декілька вимерлих споріднених мов — «Алтійська», «Манджурська».

Як ми знаємо, ізольовані мови — це мови, які не пов'язані з іншими мовами генеалогічним зв'язком, тому немає спільного предка. Припускається, що батьківщина корейської мови знаходиться в Манджурії, і за структурною схожістю корейську та навіть японську мову відносять до тунгусо-манджурської гілки, або інколи відрізняють як окрему гілку, яка була виділена у 3-го тис. до н.е. І також ймовірно має відношення до алтійських мов, але на цю тему лінгвісти досі мають неоднозначну відповідь і відкидають цю теорію. Не зважаючи на низку таких фактів, корейців не потрібно вважати «ізольованими», вони просто є членами мікросім'ї.

Після мовного об'єднання королівством 신라 [Сілла] на корейському півострові, мова цього королівства почалась ширитись через військові завоювання, і зрештою стала «Лінгва фράнка (італ. *lingua franca* — мова франків) — мова, яка є де-факто мовою міжетнічного спілкування. Іншими словами — мова, що використовується як засіб спілкування між населенням, що розмовляє народними мовами, які не є взаємно зрозумілими.» [24]. Отже 신라 [Сілла] дало початок середньо-корейській мові, та є примірником сучасної корейської мови. Корейці використовували китайські ієрогліфи, корейці добре адаптували ієрогліфи та створили 한자 [ханча], яку використовували протягом тисячоліть. Але за допомогою ієрогліфів неможливо було перенести всі звуки корейської мови, тому у 15 столітті 세종대왕 (король Седжон Великий) особисто розробив алфавіт, сьогодні відомий як 한글 [Хангиль] [8].

1.2. Загальна теорія діалектів

Загальна теорія діалектів — наука про вивчення мовного розмаїття та взаємодії між мовами та діалектами. Діалект — це форма мови, якою розмовляє певна група людей, яка відрізняється від стандартної мови вимовою, лексикою та граматиною. Існує декілька типів діалектів: територіальні (регіональні), соціальні та етнічні.

Як описує С. П. Бевзенко, місцеві або територіальні діалекти мають свої особливості та ознаки на різних мовних рівнях — у фонетиці, граматиці, лексиці [1, с.5]. Територіальний діалект — діалект, який формується на основі географічного розташування мови. Вони можуть виникати внаслідок змішування діалектів різних регіонів, міст чи селищ.

Аналіз регіонального діалекту людини, може дати вам уявлення про те, звідки вона походить, і як люди спілкуються в цій місцевості. Міграція між

регіонами та всередині регіонів, призвела до розвитку та поділу окремих регіональних діалектів. Тому аналіз регіональних діалектів може дати розуміння багатої історії людської географії.

Діалект характеризується наявністю своєї власної так би мовити, мовної системи, яка зазвичай може відокремлюватись від системи іншого діалекту.

Зазвичай розрізняють діалекти, які близькі до літературної мови, або такі, які дуже віддалені від неї. У сучасному світі, поширення місцевих діалектів, дещо зменшується.

Зокрема регіональні діалекти є найпоширенішим типом діалектів [1, с.6]. Так, як мова одного регіону тим чи іншим має деякі відмінності. Зазвичай ці відмінності між близькими, сусідніми регіонами невеликі. Поширюючись в якомусь одному напрямку, ці відмінності мають можливість накопичуватись. Отже, кожна діалектна ознака має свою межу, і називається ізоглосом. Ізоглоси — це такі лінії на мапі, які показують вживання вибраного слова, граматичної форми або фонем.

Щодо лексики корейської мови існують деякі відмінності у використанні лексики між Південною та Північною Кореєю. Наприклад, слово «поїзд» у Північній Кореї означає слово «열차» [йольчха], а в Південній Кореї це «기차» [кічха].

Ізоглоси можуть мати використання, як наприклад, дослідження розвитку мови від стародавніх часів до новітнього часу. Вивчення ізоглосів є одним із важливих пунктів у вивченні діалектології.

Територіальні діалекти включають в себе місцеві діалекти: (Пусанський діалект, Пусан): «뭐하노» [мвохано] — означає "Що ти робиш?", стандартною корейською мовою буде «뭐해요» [мвохейо], та ширші діалекти: Пхьонанський та Центральний діалект. Вони є двома широкими діалектами корейської мови, вони є ширшими ніж регіональні діалекти такі як: Чолла або Чхунчхон.

Більш широкий діалект можна стандартизувати та використовувати в офіційних документах, літературі та засобах масової інформації, що робить його більш поширеним і прийнятним для спілкування між різними народами. Наприклад, широкий діалект корейської мови «сеульський» є офіційною мовою Кореї та широко поширеним діалектом у вивченні.

Регіональні діалекти є відгалуженням національної мови і поширені на обмеженій території.[1, с.7] Вони характеризуються специфічним набором діалектних явищ і відрізняються від говірок інших регіонів. Однак не можна вважати, що явище діалекту в одній мові повністю відрізняється від явища в іншій. Наприклад, межі поширення діалектних явищ у сучасних українських говірках зазвичай не збігаються одна з одною і часто накладаються. Проте на стику діалектів накопичуються лінії дифузії діалектних явищ, утворюючи так звані «ізоглоси», які зазвичай відокремлюють один діалект від іншого.

Опираючись на думку С. П. Бевзенка, на сучасному етапі розвитку національних мов, зокрема й української, сусідні місцеві говірки не є чітко відокремленими одна від одної. На межі говірок завжди існує широка або вузька перехідна діалектна зона, яка поєднує в собі риси обох сусідніх говірок, але одна з них домінує. Така перехідна діалектна зона простягається, наприклад, до межі між польсько-українським та південно-західним і південно-східним наріччями. [1, с.33]

Він також додав, що в давні часи відмінність між окремими регіональними діалектами здавалася більш чіткою, ніж сьогодні. Однак у міру наближення до сучасності відмінності стають все тоншими й наближеними одна до одної, а межа поступово стирається. Для української мови, наприклад, ці умови конвергенції найбільш сприятливі в сучасних південно-східних діалектах, де конвергенція досить розвинена. З іншого боку, північні діалектні регіони, і особливо південно-західні діалекти, мають погані умови конвергенції, що призводить до більшої поширеності та різноманітності цих діалектів.

Окрім територіальних діалектних відмінностей, у мові існують також соціальні діалектні відмінності. Вивченням терміну «соціальна мова» та її характеристик займалися такі дослідники, як В.Хомяков, Г.Судзіловський, Л.Соудек, А.Швейцер, С.Флекснер. Вчені встановили, що соціальні діалекти мають низку особливостей у формуванні, відборі та у використанні певних частин лексики та засобів вираження (у граматичних особливостях не спостерігається такого).

Соціальні діалекти, зазвичай пов'язані з певними ізольованими та соціальними групами, професійними або виробничими та іншими.

Соціолекти вивчаються окремою галуззю лінгвістики — соціолінгвістикою. [1]. Соціальні діалекти дійсно мають відмінності від регіональних діалектів, адже місцеві діалекти використовують у широкому спілкуванні між людьми, або обмеженій території, соціальні діалекти виступають, як засіб для спілкування лише певної соціальної групи, але не обмежено територіально. На відміну від територіальних діалектів, які можуть мати деякі відмінності у граматиці, фонетиці лексиці тощо, соціальні діалекти мають відмінність лише у лексиці. Хоча такі відмінності властиві лише окремим семантичним групам лексики, які пов'язані з потребами людей, які використовують цей діалект. Звідси, стає зрозумілим, що для соціального діалекту, використання терміну «діалект» лише умовне, адже, окрім різниці в лексиці, інших якихось характерних особливостей немає.

Соціальна диференціація мов здавна супроводжувалася їх регіональною диференціацією, так само як нерівність у рівні освіти, загальної культури та роду занять призвела до мовних відмінностей між носіями місцевих діалектів. [1, с.13]

Також соціальні діалекти можуть бути пов'язаними з рівнем освіти, соціальними класами або одразу з обома причинами. Більш освічені люди, і також представники так званого вищого класу, зазвичай використовують

літературну мову, а ось представники менш освічених громадян, зазвичай використовують регіональні діалекти, і тим самим краще зберігають їх.

У великих містах часто вживаються інноваційні вислови, раніше невідомі в місцевих діалектах. Таким чином, соціальне розшарування діалектів є особливо важливим і поширеним у містах, тоді як традиційний географічний поділ діалектів переважає в сільській місцевості з консервативним способом життя.

Різниця в освіті між носіями мови сильно впливає на обсяг словникового запасу. Майже кожна професія має своє власне вираження, яке включає сленг, а іноді й випадкові слова та ідіоми, характерні для цієї групи населення. Сленг — це неформальна мова, якою розмовляє певна група людей і не має офіційного статусу. Сленг зазвичай більш гнучкий ніж діалекти, оскільки охарактеризований деякою специфічною лексикою, та його використання залежить від вікової групи людей.

У корейському соціальному діалекті соціальний діалект найчастіше розуміється як спосіб спілкування між різними віковими групами, тобто між поколіннями. Покоління старше 60 більше знайоме з «ханчасоно», тоді як покоління до 40 років, більше знайоме з англійськими словами та новітнім корейським сленгом.

Ось декілька корейських сленгів:

«멘붕» — [менбун] це скорочення від "mental breakdown" (психологічний розлад), що використовується для опису сильного емоційного стресу або напруги.

«땡큐» — [ттенкхю] це скорочення від англійського слова "thank you", що використовується для висловлення подяки або визнання за щось.

«꿀잼» — [ккульчжем] це поєднання слів "꿀" (мед) та "잼" (весело), що означає щось дуже веселе або цікаве.

«핫플» — [хатпхиль] це скорочення від "hot place" (гарне місце), що використовується для опису популярних місць або закладів.

«실망했어» — [сільманхессо] це фраза, що означає "я розчарований", але часто використовується для висловлення незадоволення чи роздратування.

«굿즈» — [гутчи] це скорочення від "goods" (товари), що використовується для опису продуктів, які пов'язані з улюбленими музикантами, артистами або фільмами.

Підбиваючи підсумки, можна помітити, що обсяг лексики в групі визначається ступенем відокремленості від інших носіїв мови, і включає певні слова, що мають певне значення: іменники, прикметники, дієслова, прислівники, за винятком числівників і займенників, вони зустрічаються лише в таємних системах соціального діалекту, або загальноновживані слова, що мають певне значення (решта словникових одиниць є загальноновживаними словами).

У науковій літературі термін «соціальний діалект» іноді вживають як у вузькому, так і в широкому сенсі. У широкому розумінні термін «соціальний діалект» включає практично всі різновиди соціально залежних мов, незалежно від їх структурних і функціональних особливостей. Основні форми існування мови також можна віднести до соціальних діалектів.

1.3 Поняття «говірка», «наріччя»

Найбільшою діалектною одиницею є наріччя або діалектна група - найбільша група діалектів даної мови, що складається з близьких діалектів мови за деякими спільними мовними рисами, які відрізняють їх від інших діалектів або діалектних груп тієї ж мови. [1, с.7]

Також з книги Матвіяса та роботи Бевзенка, стає відомо, що говори, наприклад, української мови формують три наріччя: Південно-західне (на території Вінницької, Хмельницької, Тернопільської, Львівської, Івано-Франківської, Чернівецької, Закарпатської областей, у південних районах

Житомирської, Ровенської, Волинської областей, у деяких районах Черкаської, Кіровоградської, Миколаївської, Одеської областей, а частково в Польщі, Чехії, Словаччині, Румунії). Поліське, або Північноукраїнське (на території сучасної Чернігівської області, в північних районах Сумської, Київської, Житомирської, Ровенської та Волинської областей, а також у ряді південних районів Білорусі), Південно-східне (на території південних районів Київської та Сумської областей, на всій території Харківської, Луганської, Донецької, Полтавської, Дніпропетровської, Запорізької, Херсонської, Черкаської, Кіровоградської, Миколаївської, Одеської областей) [1, с7; 3, с22-24].

А ось у корейській мові, існує цілих п'ять нарічч: Північно - західне наріччя (на північному заході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Пхьонан (КНДР), а також на прикордонних землях Кореї та південно-східної Маньчжурії (КНР)). Північно — східне наріччя (на північному сході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Хамгьон (КНДР), а також на прикордонних землях Кореї та західної Маньчжурії (КНР)). Центральне наріччя (поширене в центральній частині Корейського півострова, на території корейських історичних провінцій Кьонгі, Хванхе і Канвон, що розділені між КНДР та Республікою Корея). Південно — західне наріччя (поширене на південному заході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Чолла (Республіка Корея)). Південно — східне наріччя (поширене на південному сході Корейського півострова, на території корейської історичної провінції Кьонсан (Республіка Корея), а також деяких місцевостях Японії) [27].

Найменша одиниця діалекту називається говірка (також звана піддіалектом, субдіалектом), зазвичай включає мови одного або кількох лінгвістично подібних населених пунктів, де немає значних регіональних, мовних відмінностей між населеними пунктами. Отже, діалект — це цілісне мовне утворення без мовних відмінностей, за винятком окремих мовленнєвих

особливостей, зумовлених суто індивідуальними дефектами мовлення або рівнем освіти, загальної культури чи професії певної особи чи групи людей. [1, с.6]

Група подібних говірок, пов'язаних між собою деякими специфічними мовними особливостями і більшою чи меншою мірою відрізняються від інших груп говірок, називається діалектом. [1, с.6]

Говірки — це територіально визначені діалектні утворення, що характеризуються певним набором діалектних ознак. На діалектній карті діалекти відокремлюються один від одного ізоглосами, які групуються на кордонах діалектів.

Тож, розрізняють окремі групи говірок у корейській мові: у Центральному діалекті є деякий ряд говірок:

Сеульський говір — центральнопівнічний говір, поширений в Сеулі та околицях, на території провінції Кьонгі.

Йондонський говір — східний говір, поширений в регіоні Йондон, на сході провінції Канвон.

Чхунчхонський говір — південний говір, поширений на території корейської історичної провінції Чхунчхон.

У південно – східному діалекті розрізняють:

Пусанський говір — південний говір, поширений в Пусані та околицях, на території провінції Кьонсан.

Тегуський говір — центральний говір, поширений в Тегу та околицях, на території провінції Кьонсан [27].

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

У цьому розділі розглядається теорія походження корейської мови, визначено, що саме король Седжон був засновником корейського алфавіту, та теоретичні засади у вивченні діалектів. Ми встановили, що діалектологія - це наука, завданням якої є детальне вивчення та дослідження діалектних явищ. Вона має свій початок ще з 19 століття.

Було з'ясовано, типи діалектології, а саме: територіальний (регіональний), соціальний та етнічний. Загальна теорія діалектів — важливий розділ мовознавства, що вивчає різні мовні варіанти в межах певної території та їх взаємозв'язки. Галузь цієї науки включає в себе аналіз ознак, які відрізняють один діалект від іншого: граматики, фонетики та лексики. Діалектологія дає нам більш відкриту та зрозумілу змогу досягнути структуру різних мов та їх пряму еволюцію в часі. Також це важливий інструмент, який допомагає нам у вивченні мовної контактності, мовної історії, географії та соціолінгвістики. Соціолінгвістика вивчає різницю між соціальними та регіональними діалектами. Регіональні діалекти — зазвичай використовують люди, які проживають на певній території, а соціальні — діалекти, які використовують у певній групі людей.

Також ми змогли виявити різницю між наріччям та говіркою. Найбільшою діалектною одиницею є наріччя — це найбільша група діалектів мови, що складається з близьких діалектів мови за деякими спільними мовними рисами, які відрізняють їх від інших діалектів або діалектних груп тієї ж мови. [1, с.7] Найменша одиниця діалекту називається говірка (також звана піддіалектом, субдіалектом), зазвичай включає мови одного або кількох лінгвістично подібних населених пунктів, де немає значних регіональних, мовних відмінностей між населеними пунктами.

РОЗДІЛ 2. ДІАЛЕКТОЛОГІЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

У даному розділі, перш за все ми розглянемо класифікацію діалектів корейської мови. Дізнаємось про науковців, лінгвістів, які розробляли класифікацію діалектів. Також, дізнаємось на які наріччя, діалекти було поділено корейську діалектологію. Зможемо приблизно зрозуміти чому у Кореї так багато малих регіональних діалектів. Проведемо фонетичний та граматичний аналіз центрально корейського діалекту на основі роботи Сінпея Огури, визначимо відмінності в піддіалектах та між ними, вияснимо, що використовують у мовленні, населення Сеулу, та чому з легкістю можна відрізнити столичну людини від особи, яка приїхала з провінції.

2.1 Класифікація діалектів корейської мови

Кім Бьон Чже — видатний корейський лінгвіст, який зробив значний внесок у вивчення корейських діалектів. Він запропонував класифікацію корейських діалектів, засновану на історичному розвитку корейської мови, яка виглядає наступним чином:

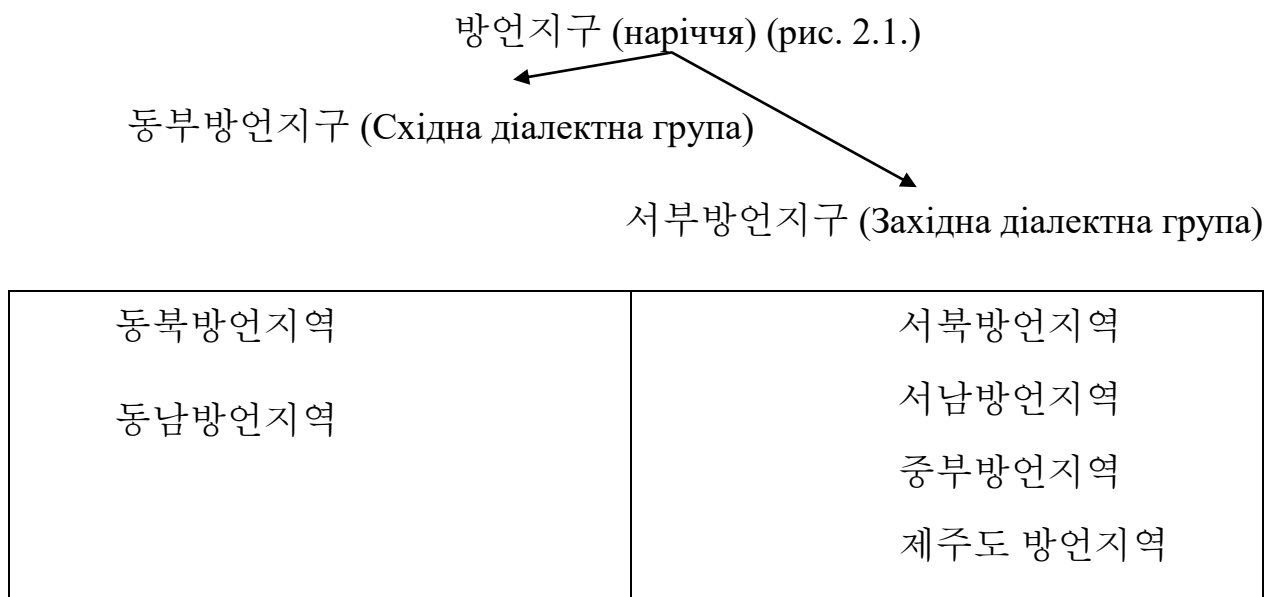

Рис. 2.1. Наріччя

동북방언 (Північно-східний): 함경도방언지방 (провінція Хамгьон)
– 함경남도 (Південний Хамгьон) (окрім округів 요덕 (Йодок), 금야 (Ким'я),
고원군 (Ковінгун), 함경북도 (Північний Хамгьон);

서북방언 (Північно-західний): 평안도방언지방 (провінція
Пхьонан) – 평안남도 (Південний Пхьонан), 자강도 (провінція Чжагандо),
황해도방언지방 (провінція Хванхедо) (окрім округів 금천군 (Кимчхонгун),
토산군 (Тхосангун); 청단 (Чхондан), 연단 (Йондан), 배천군 (Печхонгун);

중부방언 (Центральний): 경기도방언지방 (провінція Кьонгі),
강원도방언지방 (провінція Канвон), 충청도방언지방 (провінція
Чхунчхон) та інші;

동남방언 (Південно-східний): 경상도방언지방 (провінція
Кьонсан, включно з Північний Кьонсан та Південний Кьонсан);

서남방언 (Південно-західний): 전라도방언지방 (провінція Чолла,
включно з Північним Чолла та Південним Чолла);

제주방언 (Чечжу): 제주도방언지방 (провінція Чечжу,
географічний острів Чечжу (Чечжудо); [15]

Класифікація північнокорейського діалектолога Кім Бьон Чже є однією з найактуальніших у північнокорейській науці. Однак він не використовується широко через політичні аспекти.

Також Кім Йон Хван (김영환) у своїй роботі «조선어방언학» (*Діалектологія корейської мови*), після детального дослідження та розбору фонетичних, синтаксичних та лексикологічних характеристик, створив наступну класифікацію діалектів корейської мови:

1. 서북방언 (Північно-західний діалект): 평안남북도 (Пхьонан);
2. 동북방언 (Північно-східний діалект): 함경남북도 (Хамгьон), 양강도 (Янгандо);
3. 육진방언 (Діалект Ючжін): 함경북도 (Південний Хамгьон), 육진지방

(регіон Юкчжин);

4. 중부방언 (Центральний діалект): 경기도 (Кьонгі), 강원도 (Канвон), 충청남북도 (Чхунчхон), 황해남북도 (Хванхе);

5. 서남방언 (Південно-західний діалект): 전라남북도 (Чолла);

6. 동남방언 (Південно-східний діалект): 경상남북도 (Кьонсан);

7. 제주방언 (Діалект Чечжу): 제주도 (провінція, острів Чечжу); [14, с.59]

Досі вчені Кореї та західних країн поділяють корейські діалекти на три категорії. Кожен був побудований з урахуванням територій і адміністративного поділу Кореї до і після японської окупації. Після звільнення Корея була поділена навпіл Сполученими Штатами та Радянським Союзом, і Радянський Союз та Сполучені Штати отримали по половині, у результаті чого утворилися дві держави: Північна Корея та Південна Корея. Із закінченням Корейської війни 1950-53 рр. процес територіальної інтеграції між двома країнами завершився.

Оскільки через геополітичний та ідеологічний антагонізм між двома країнами було неможливо подорожувати до Кореї та з неї, було проведено польове дослідження корейських діалектів, щоб оновити наявну інформацію. У результаті з історичних і політичних причин експерти не змогли дійти єдиної думки щодо класифікації діалектів, і сьогодні в ужитку зберігаються три категорії діалектів.

За поділом Сінпей Огури:

Пхьонанський діалект (평안도 방언)

Хамгьонський діалект (함경도 방언)

Діалект Кьонгі (경기도 방언)

Діалект Чолла (전라도 방언)

Кьонсанський діалект (경상도 방언)

Діалект Чечжудо (제주도 방언)

За поділом Коно Рокуро:

Західний (서선 방언)

Північний (북선 방언)

Центральний (중선 방언)

Південний (남선 방언)

Чечжудо (제주도 방언)

За поділом Лі Сун Ньона [12, с.35]:

Пхьонанський діалект (평안도 방언)

Хамгьонський діалект (함경도 방언)

Діалект Чолла (전라도 방언)

Кьонсанський діалект (경상도 방언)

Діалект Чечжудо (제주도 방언)

Центральний діалект (중부 방언)

Корея є гірською країною, і це може бути однією з основних причин того, чому корейська мова поділена на так багато малих регіональних діалектів. Класифікація діалектів є дещо умовною, оскільки чітких відмінностей небагато.

Оскільки, класифікація поділяється на достатню велику кількість діалектів, зростає також потреба і у діалектних словниках. Місцева влада, зазвичай збирає регіональні діалекти та створює словники діалектів. Навіщо ж вони потрібні виникає запитання. Перш за все, діалектний словник — це дзеркало мови, яке відображує культуру кожного регіону. Ще одна не більш менша причина, це зменшення контакту між поколіннями — старшим та молодшим. Це те, що не помітне у літературі, але виявляється у

повсякденному житті — діалекті. А ось діалектні словники, зможуть заповнити ці «пустоти». З точки зору корейської історії, діалекти допоможуть сповна розуміти мову.

2.2 Фонетичний та граматичний аналіз центрально – корейського діалекту

Даний підрозділ було розроблено за допомогою спостережень Сінпєя Огури, та його класифікації діалектів.

Центрально - корейський діалект є одним з основних і найпоширеніших діалектів корейської мови в Південній Кореї. Цей діалект зазвичай використовується в таких областях, як 황해도[Хванхе-до], 강원도 [Канвон-до], 충청도 [Чхунчхон-до] і 경기도 [Кьонгі-до] з центром у Сеулі). Ареал центрального діалекту настільки великий, що дуже важко виявити спільні характеристики у всіх областях. Наприклад, словниковий склад, лексичні відмінності настільки різні, що неможливо сказати, на скільки частин можна розділити основний діалект. Тому було вирішено визначити сеульський діалект, який має відношення до центрально — корейського діалекту, як літературну мову [27].

Іноземці вивчають саме його, а також оскільки стандартна мова (сеульська мова) поступово поширюється в сучасному суспільстві, значення діалектів у загальному комунікаційному просторі зменшується.

Давайте розглянемо основний діалект, а саме сеульський. Цікаво те, що його це називають діалектом Кьонгі.

Фонетика:

10 голосних звуків: /이, 에, 애, 위, 외, 으, 어, 아, 우, 오/; Спрямування до зникнення різниці між [에] та [애] — [e];

Дифтонг – 의[ий] — може означати три різних звуки: — 나의 — [e], 의자 — [ий], 상의 — [i];

Люди, які живуть в Сеулі швидше будуть вимовляти огублений — ㅏ [o] як — ㅓ [u]: 그리고 — 그리구 [киріго — кирігу], 나도 — 나두 - [нато — нату], 시골 — 시굴 [сіголь — сігуль];

Зазвичай сеульський діалект вважається загально прийнятим, тож якихось не зрозумілих або нових відмінностей не спостерігається, лише існують граматичні конструкції, специфічні для Сеула, які не використовуються в інших місцях "-아/어/여가지고" замість звичного дієприкметника причини "-아/어/여서" (наприклад, "해 가지고" і значенні "해서": "시간 없어 가지고 못 갈 것 같아" замість "시간 없어서 못 갈 것 같아" — [сігані обсо качіко мот каль кот котха – сігані обсосо мот каль кот котха]) «Здається я не прийду, у мене не має часу»; різноманітні розмовні стягнення і підміни, характерні, знову ж таки, тільки для жителів столиці ("없다며" замість стандартного "없다면서", "할 것 같애" замість "할 것 같아", "개" замість "그 아이" та ін.) [28].

Люди, які переїжджають з іншої місцевості до Сеула, в ідеалі могли б засвоїти весь словниковий запас сеульського діалекту, але їх зазвичай легко можна впізнати за тоном голосу. Так, як у Сеулі, зазвичай говорять з підвищенням тону і кінці речення.

Наступний діалект із центрально — корейського це Чхунчхонський діалект. Чхунчхонський діалект переплітається з діалектами Кьонгідо та Канводо.

Давайте розглянемо діалект детальніше:

Фонетика:

Також налічується 10 голосних звуків: /ㅑ, 에, 애, 위, 외, 으, 어, 아, 우, 오/;

Тональності не спостерігається, але є деяке поняття довготи звуків.

Дифтонги можуть вимовлятися частково простими голосними звуками:

되 – 모이 — [мве - моі] «могила»

회 – 호이 — [хве - хоі] «епізод».

Також порівнюю з сеульським діалектом, виражена повністю зміна голосних:

먹이다 — 메기다 — [мокіда - мекіда] «годуватися»

잡히다 — 채피다 — [чабхіда - чепхіда] «ловитися».

Звуки [ㄱ] [ㅂ] [ㅅ], коли розміщені між дзвінками приголосними, трохи послаблюються, але не зникають повністю.

Явище збереження звуку [ㅅ], сильніше виражається в південних районах Чхунчхондо: 마을 — 마실 — [маиль — масіль] «село».

Може бути спостережена мінливість голосних звуків: 고기 — 꺾기 — [кокі — квекі] «м'ясо», 아기 — 애기 — [акі — екі] «немовля»

Наявна палаталізація звуку: [ㄱ], 길 — 질 — [кіль — чіль] «дорога».

Діє правило початку слова. Спостерігається гемінація (посилення) перших літер ㄱ, ㄷ, ㅈ, ㅂ, ㅅ.

개미 — 깨미 — [кемі - ккемі] «мураха».

Але якщо порівнювати з діалектом Кьонсан –до, це явище виражається слабше.

Одним із цікавих різниць між сеульським та чхунчхонським діалектом є дієслова “사다” — [сада] та “팔다” — [пхальда] відповідно “купити” та “продати” у стандартній мові, у діалекті мають зовсім протилежні значення:

“사다” — “продати”, а “팔다” — “купити”; [19]

Граматика та морфологія:

Зазвичай граматика має схожості між стандартною мовою, але все ж таки є деякі відмінності, давайте їх розглянемо.

Ввічлива форма закінчення слова 요 — 유 — [йо — ю]:

그것이 참말이에요 — 그게 참말이에요 - [кикосі чхаммаріейо — кике чхаммарією] «це правда».

Також заміна літер "ㅈ", "ㅊ" — [е] в кінці слова на букву "ㅊ" — [я]

그랬데 — 그랬다 [киретте - киреття] — «таким чином»

피곤해 — 피곤하 [пхігонхе- пхігонхя] — «втомлений»

Буква "ㅊ" — [я] у кінці слова замінюється на "여" - [йо]:

아니야 — 아니- [анія - аніо] — «ні»

뭐야? - 뭐여? - [мвоя - мвойо] — «що?» [19]

Давайте розглянемо ще один піддіалект центрально – корейського діалекту Канвонський діалект.

Регіон Канвондо поділяється на східний і західний діалекти через вплив гір, які проходять через провінцію. Східний діалект служить мостом між Хамгьондо та Кьонсандо, та має схожості, характеристики на південну частину Хамгьондо.

Фонетика:

Налічується 10 голосних звуків: /이, 에, 애, 위, 외, 으, 어, 아, 우, 오/;

У деяких районах є тональність, а у інших немає ні тональності ні довготи протяжності звуків.

Збереження звуків [ㄱ, ㅂ, ㅅ], що стоять між дзвінками, зустрічається вкрай рідко.

Ось деякі приклади:

Приклади на збереження [ㄱ]:

가랑비 — 갈강비 — [каранбі - кальканбі] «дрібний дощ»

Збереження [ㅂ]:

병어리 - 버버리 — [бонорі - боборі] «німий»

Збереження [ㅅ] так само, як і у Чхунчхонському:

마을 – 마실 — [маиль - машіль] «селище».

Присутнє схоже явище посилення букв як і в Чхунчхонському діалекті:

도랑 – 또랑 — [торан - тторан] «струмок».

Граматика та морфологія:

Наприклад у регіоні Канвон частка, що виражає називний відмінок “이/가” (i/ka) має форму “거/이” (ko/i): 네가 — 니거 [нека – ніко], 모가 — 모이 — [мока – моі];

Родовий відмінок – “의 — 으” [e – и] — 남자의 집 — 남자의 집 [намчжае чіб – намчжаи чіб] — «дім чоловіка»;

Знахідний відмінок – 감자를 볶아요 — 감자으 볶아요 — [камчжариль боккайо – камчжаи боккайо] — «смажити картоплю» ;

Суфікс, що виражає значення “면” — “문” [мйон – мун] — (якщо) — 이것을 가져가면 좋을 거예요 — 이걸 개가문 좋을 거예요 — [ікосиль качйокамйон чоиль коейо — іколь кекамун чоиль коейо] — «Буде добре, якщо візьмемо це»;

Закінчення, яке виражає значення (збиратися щось робити) “려고” — “르라구”: 너도 가려고 하니 — 너두 갈라구 하니 [ното карйоко хані — ноту каллаку хані] – «Ти теж збираєшся робити?» [29].

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

У другому розділі ми розглянули систему класифікацій корейських діалектів, яку розробили деякі лінгвісти. А саме, ми вияснили, що це були польові японські лінгвісти, які активно досліджували корейську діалектологію. Сінпей Огура, Коно Рокуро та Лі Сон. Звідси, у корейській діалектології використовуюю активно лише їхні дослідження. А особливо концепцію Сінпея Огури.

Ми змогли також з'ясувати, що одним із перших лінгвістів, який запропонував класифікацію діалектів засновану на історичному розвитку корейської мови був північнокорейський діалектолог Кім Бьон Чже, його класифікація є однією з найактуальніших у північнокорейській науці про вивчення мови.

Провели фонологічний та граматичний аналіз південно — корейського діалекту, та його піддіалектів.

З точки зору фонології піддіалекти центрально — корейського діалекту майже схожі, тільки протяжність останнього складу в сеульському діалекті відрізняє його від провінційних, де наголоси можуть «стрибати», тому з легкістю можна зрозуміти що перед нами людина, яка не живе або живе в столиці.

Що стосується граматики, ми змогли вияснити, що вона чатськово відрізняється. Від загально прийнятої державної мови, та між собою піддіалекти також мають деякі розбіжності в граматиці.

ВИСНОВОК

У першому розділі ми розглянули історію походження корейської мови. Зробили припущення, що корейська мова ізольована, та можливо не має спільного предка. Гіпотетично, після мовного об'єднання королівством 신라 [Сілла] на корейському півострові, мова цього королівства почалась ширитись через військові завоювання, і зрештою стала мовою, якому спілкувались між собою тодішнє населення.

Більшість досліджень лінгвістів зосереджується на тому, що це ізольована мова, яка має кілька вимерлих споріднених мов — «Алтійську», «Манджурську». Виявили, що деякий час корейці використовували китайські ієрогліфи, та уже згодом король Седжон створив корейський алфавіт — Хангиль.

Також встановили, що таке загальна теорія діалектів. Та провели детальний огляд діалекту. Перш за все, дізнались, що існує декілька різновидностей. Діалект поділяється на територіальний або його ще називають регіональним, соціальний та етнічний. Зрозуміли, що регіональний діалект є широкопоширеним, звісно мови одного населеного пункту відрізняються від іншого, тим самим формуюють так звані ізоглоси.

Дізнались що широковідомий діалект можна стандартизувати, та навіть використовувати як літературну мову. Як наприклад сеульський діалект — він є офіційною мовою та є визнаним у вивченні.

Звісно, окрім регіональних відмінностей є ще також соціальні. Вивченням соціальної мови займалась низка вчених: В.Хомяков, Г.Судзіловський, Л.Соудек, А.Швейцер, С.Флекснер та інші. Вони змогли канонізувати, що такі діалекти мають деяку особливість у вживанні певної лексики. У корейській культурі мовлення, соціальний діалект, зазвичай має трактування, як спосіб комунікації між старшим поколінням за шістдесят та

людьми до сорока. Так як перші використовують більш застаріліші слова, тоді як другі застосовують у житті так званий сленг. Наприклад якесь іноземне слово «땡큐» — (ттенкю) це скорочення від англійського слова "thank you", що використовується для висловлення подяки або визнання за щось, або поєднання двох корейських слів «꿀잼» — (ккульчжем) це поєднання слів "꿀" (мед) та "잼" (весело), що означає щось дуже веселе або цікаве.

Також у першому розділі ми змогли зрозуміти, що таке «говірка» та «наріччя». Вияснили, що в корейській мові існує п'ять нарічч, тоді як в українській, наприклад, їх лише три. Щодо говірок, територіально визначених діалектних утворень, ми зрозуміли, що вони існують у Центральному діалекті:

Сеульський говір — центрально-північний говір, поширений в Сеулі та околицях, на території провінції Кьонгі.

Йондонський говір — східний говір, поширений в регіоні Йондон, на сході провінції Канвон.

Чхунчхонський говір — південний говір, поширений на території корейської історичної провінції Чхунчхон

Південно-східному діалекті:

Пусанський говір — південний говір, поширений в Пусані та околицях, на території провінції Кьонсан.

Тегуський говір — центральний говір, поширений в Тегу та околицях, на території провінції Кьонсан. [27]

У другому розділі, ми також провели ряд досліджень щодо корейської діалектології та її особливостей. Одним із перших досліджен, яке ми розглянули, була класифікація видатного північнокорейського діалектолога є одна з найактуальніших та широко використованих у північній науці про діалекти, але на жаль, не використовується через політику. Але давайте

розглянемо, лінгвіст поділив діалекти корейської мови на Східну та Західну далектну групу:

동부방언지구 (Східна діалектна група):

동북방언 [тонбукбанон] — «північно-східний»

동남방언 [тоннамбанон] — «південно-східний»

서부방언지구 (Західна діалектна група):

서북방언 [собукбанон] — «північно-західний»

서남방언 [сонамбанон] — «південно-західний»

중부방언지역 [чунбубанон] — «центральный»

제주도 방언 [чжечжу банон] — «чечжу».

У південній Кореї серед різних досліджень, саме класифікація Сінпея Огури має дуже широке використання. Хоча його колеги лінгвісти Коно Рокуро та Лі Сун Ньон, теж проводили ряд спроб дослідити корейську діалектологію та розробили свої власні польові дослідження, та не отримали такого визнання, як Сінпей Огура.

Отже давайте розглянемо, що в кінцевому результаті отримав лінгвіст.

За поділом вченого, ми маємо таку класифікацію:

Пхьонанський діалект (평안도 방언)

Хамгьонський діалект (함경도 방언)

Діалект Кьонгі (경기도 방언)

Діалект Чолла (전라도 방언)

Кьонсанський діалект (경상도 방언)

Діалект Чечжудо (제주도 방언).

Отже, за допомогою дослідження цього польового японського лінгвіста, ми змогли провести фонетичний та граматичний аналіз центрально —

корейського діалекту. Вияснили, у яких регіонах його використовують: 황해도[Хванхе-до], 강원도 [Канвон-до], 충청도 [Чхунчхон-до] і 경기도 [Кьонгі-до] з центром у Сеулі).

У ході нашого дослідження, ми виявили, що сеульський діалект або його друга назва діалект кьонгі у Кореї вважається стандартною мовою, та є достатньо поширеним у суспільстві.

З фонетичного аналізу, піддіалекти майже схожі, але навідміну від Сеульського, у Чхунчхонському діалекті та діалекті Канвон існує явище збереження букви [ㅅ], також у цих піддіалектах є схоже явище посилення перших літер, також у деяких із них не зберігається тональність у довготі звуків, та замість закінчення на останньому складі, як це звично говорити у Сеулі, у Канвоні та Чхунчхоні наголоси будуть дещо коливаються.

З граматичного аналізу, було виявлено декілька цікавих моментів. Замість загально прийнятої ввічливої форми «요», корейці які живуть в Чхунчхоні скоріш за все будуть використовувати «перевернуту граматику ввічливості», а саме «ㅏ».

Також було помічено граматику, яку використовують тільки жителі Сеула:

Замість звичного дієприкметника причини «해서», зазвичай вони можуть використати не звичну граматику для інших діалекті та піддіалектів «아/어/여가지고», та замість стандартної граматики «할 것 같아», «здається», жителі використовують у повсякденному житті «할 것 같애».

Отже, хоч і Сеульський, Чхунчхонський та Канвонський діалекти мають пряме відношення до центрально-корейського діалекту. І ці діалекти мали б мати велику кількість спільних рис, все ж у них, можна дослідити низку відмінностей. Як було визначено, Сеульський діалект, визначається

стандартною мовою, але з точки зору лінгвістики, потрібно знати не тільки стандартизований варіант мови, але й вивчати діалекти країни. Адже саме вивчення та дослідження допомагає у коректному розумінні та спілкуванні з носіями мови у будь-якій частині країни та сприяє уникненню неприємних ситуацій через непорозуміння.

АНОТАЦІЯ

이 과정은 중앙 한국어 방언 연구에 전념했다.

작품은 오구라 신편이, 로쿠로 고노, 김병재, 김용환 등의 작품을 기반으로 한다. 방언 현상을 연구하는 것을 도움이 된 과학을 방언학이라고 한다.

기존의 모든 언어에는 여러 가지 사회적 및 지역적 방언, 악센트가 있으며 이는 물론 사람들 사이 의사소통 수단이다.

중앙 한국어 방언 연구의 관련성이 높아지고 오늘날 공공 환경에서 사회 생활에 미치는 영향은 한국어에 대한 관심 증가로 확산되고 있다.

본 연구의 목적은 중앙 한국어 방언의 기능 특성을 파악하는 것이다.

이 목표를 달성하려면 여러 작업을 해결해야 한다.

- 1) 한국어 기원의 역사를 결정한다.
- 2) 방언의 일반론을 조사한다.
- 3) "말", "부사"라는 개념의 의미를 결정한다.
- 4) 한국어의 방언 분류 분석한다.
- 5) 중앙 한국어 방언의 음성 및 문법 분석을 수행한다.

연구 대상은 한국어의 방언이다.

본 연구의 주제는 중앙한국어 방언의 기능에 대한 음성적, 문법적 특성이다.

이 작업의 과학적 참신함은 중앙 방언에 대한 연구와 공공 장소의 사회적, 정치적 삶에 미치는 영향에 있다.

연구 방법 - 비교 분석 방법; 중부방언의 부방언 차이 판별에 적용, 중부방언의 부방언 기술에 적용된 서술적 연구방법이다.

1 장에서는 국어의 기원론을 살펴보았다. 방언의 유형, 즉 영토(지역), 사회 및 민족도 명확히되었다. 우리는 또한 말와 부사의 차이점을 명확히 할 수 있었다.

2 장에서는 몇몇 언어학자들이 개발한 한국어 방언의 분류 체계를 살펴보았다.

우리는 또한 한국어의 역사적 발전을 바탕으로 방언의 분류를 제안한 최초의 언어학자 중 한 사람이 북한의 방언학자 김병재임을 알 수 있었다. 그리고 대한민국 영토에서 가장 가치 있는 작품은 오구라 신페이로 간주되며 연구에 널리 사용된다.

한국 방언과 그 하위 방언에 대한 음운론적, 문법적 분석을 수행하였다.

문법 분석에서 몇 가지 흥미로운 점이 밝혀졌다. 예를 들어, 일반적으로 통용되는 정중한 형식인 "요"에서 충청도에 거주하는 한국인은 "정중의 역문법" 즉 "유"를 사용할 가능성이 크다.

그러므로 나라의 다른 지역에서 보다 편리한 의사소통을 위해서는 표준어뿐만 아니라 방언도 배우는 것이 좋다.

키워드: 방언, 분류, 방언학자.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бевзенко С.П. (1980). *Діалектологія*. Київ: «Вища школа». – 242 с.
2. Кочерган М.П (2006).– Загальне мовознавство.
3. Матвіяс І.Г. (1990). *Українська мова і її говори*.-Київ.
4. Матвіяс І.Г. (2000). *Засади української діалектології* // Мовознавство.
5. Український Радянський Енциклопедичний Словник : у 3-х т. / Академія наук Української РСР; голов. редкол.: М. Бажан (голов. ред.); І. К. Білодід, І. О. Гуржій, О. З. Жмудський, Р. Є. Кавецький та ін. – Київ: Голов. ред. УРЕ УРСР, 1966. – 856 с. : іл.; карти
6. Chambers. J.K. & Trudgill. P. (1980) *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press. – 218 pp
7. Giles, H. (1973) *Accent mobility in Antropological Linguistics*. vol. 15, pp.
8. Ki-Moon Lee & S.Robert Ramsey (2011) *A history of the Korean Language*, United Kingdom at the University Press, Cambridge.
9. Kim Mu Rim (김무림) (2004), *History of the Korean language*, Seoul: Hankook Munhwasa.
10. Milroy. L. & M. Gordon (2003). *Sociolinguistics: Method and Interpretation*. Oxford: Blackwell.
11. Shinpei Ogura. "*The outline of the Korean dialects*". *Memoirs of the Research Department of the Tōyō Bunko*. **12**: 1–143. 1940.
12. Sohn Min-ho. (1999). *The Korean Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
13. Wardhaugh. R & Fuller J. M. (2014). *An Introduction to Sociolinguistics*. New York: John Wiley & Sons Inc.
14. 김영황. (2013). *조선어방언학*. 경기도 파주시: 대학사.
15. 김병제(1988) "*조선언어지리학시고*", 과학백과사전종합출판사.

16. 곽충구, 『중앙아시아 이주 한민족의 언어와 생활 - 우즈베키스탄 타슈켄트』, 태학사, 2009.
17. 공인숙, 민하영. (2007). 영호남 지역 아동 및 청소년의 지역감정 평가. 한국가정관리학회지.
18. 남기심, 고영근, 유현경, 최형용 (2019), 표준 국어문법론, 한국문화사.
19. 도수희, <충청도 방언의 특징과 그 연구>, 국어연구소, 1987.
20. 배주채 (2020), 한국어문법, 신구문화사.
21. 조동일, 《한국문학강의》, 길벗, 2015.
22. 이익섭 (2005), 한국어 문법, 서울대학교 출판문화원.
23. https://static.hlt.bme.hu/semantics/external/pages/jokuc/en.wikipedia.org/wiki/Korean_language.html#History
24. <https://www.britannica.com/topic/lingua-franca>
25. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%96%D0%BD%D0%B3%D0%B2%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%B3%D0%B5%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F
26. [Синхронна діалектологія — Вікіпедія \(wikipedia.org\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%96%D0%BD%D0%B3%D0%B2%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%B3%D0%B5%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F)
27. [Корейська мова — Вікіпедія \(wikipedia.org\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%96%D0%BD%D0%B3%D0%B2%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%B3%D0%B5%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F)
28. https://en.wikipedia.org/wiki/Gyeonggi_dialect
29. <https://encykorea.aks.ac.kr/Article/E0078684>

